

ERIKA BARTOS

BOBIȚĂ ȘI BOBURUZĂ

POVEȘTILE EMOȚIILOR

Oradea, 2026

CUPRINS

3
PREFAȚĂ

4 – FULGUȘOR
ȘI TRISTEȚEA

18 – BALTAZAR
ȘI FURIA

36 – BUBURUZĂ
ȘI BUCURIA

50 – BILUȚĂ
ȘI FRICA

66 – BOBIȚĂ
ȘI MIRAREA

80 – VENDEL
ȘI GREAȚA

94 – SĂLTĂREAȚA
ȘI INVIDIA

108 – DIMA
ȘI RĂBDAREA

122 – PURICII
ȘI LIPSA DE CUMPĂTARE

136 – DOCTORUL BUFNIȚĂ
ȘI CALMUL

152 – MUȘIȚA
ȘI ISTERIA

172 – CHICIURA
ȘI MÂNDRIA

184 – FREDI
ȘI PĂREREA DE RĂU

200
DESPRE AUTOARE

PREFAȚĂ

Emoțiile ne definesc viața. Unele dintre ele sunt plăcute, iar altele neplăcute, dar toate sunt firești și importante. Bucuria ne aduce o stare de bine, frica dă naștere la gânduri înspăimântătoare, furia ne ține în tensiune, tristețea ne face să plângem. Emoțiile pot fi și amestecate, uneori fericirea și îngrijorarea sau furia și iubirea apar în același timp.

Emoțiile și sentimentele noastre se schimbă mereu, exact ca starea vremii. Niciuna nu ține veșnic. Seninătatea ne duce cu gândul la lumina și căldura soarelui, uimirea se aseamănă cu o aversă neașteptată, frica cu un cer înnorat, tristețea ne amintește de diminețile reci și de sunetul monoton al ploii, iar furia e ca o furtună dezlănțuită.

Semnalele pe care le dă corpul nostru ne urmează emoțiile. Când suntem fericiți, atunci zâmbim, râdem, țopăim, când suntem uimiți ni se deschid ochii mari, ne strâmbăm de dezgust, ne bate inima mai tare când ne e frică sau devenim palizi, transpirăm, ni se face frig, tremurăm, ne doare burta, de la supărare ni se pune un nod în gât, ne podidesc lacrimile, iar când suntem furioși ni se încordează mușchii, ni se încleștează pumnii, roșim, ne încruntăm și ne poate apuca și o durere de cap.

În cele treisprezece povești din această carte vom urmări cele mai frecvente emoții ale copilăriei. Vom face cunoștință cu cele șase emoții de bază: tristețea, furia, bucuria, frica, uimirea, dezgustul. Pe lângă acestea, și-au făcut loc și invidia, răbdarea, lipsa de cumpătate, calmul, isteria, mândria și părerea de rău. După citirea poveștilor, merită să discutați despre propriile emoții împreună cu copiii!

FULGUȘOR

și tristețea

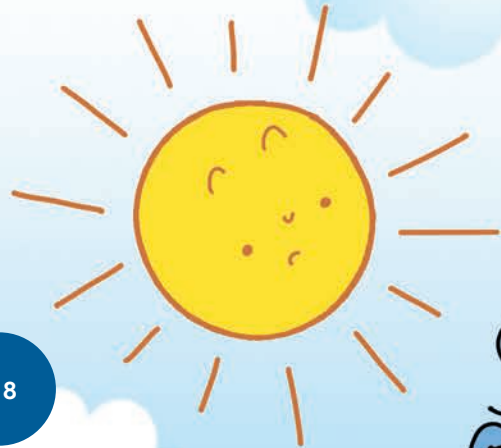
Într-o zi de vară, Fulgușor, fetița fluturaș, Milla, găza zăpezii, Neli, uleița, și Cătălina, mămăruța galbenă îi dădeau o mână de ajutor lui Fani, găza cu volănașe, la culesul zmeurei.

Când au terminat, Fani a fugit în casă după o cutie de jocuri.
– Haideți să ne jucăm un joc de societate! Eu voi fi cu pionul roșu! a strigat ea veselă.
Bine, bine, dar jocul era pentru patru jucători! Cătălina, Milla și Neli au pus mâna repede pe pionul albastru, galben și verde, iar Fulgușor a rămas pe dinafară.

- Noi suntem cinci, mie nu mi-a mai rămas niciun pion, s-a plâns ea.
- În tura următoare, poți intra în locul meu, i-a sugerat Fani, dar fetiței fluturaș nu i-a convenit propunerea.

- Mai bine plec! a spus ea
cu ciudă și și-a părăsit
prietenele. Când s-a uitat
înapoi dindărătul tufișului,
a văzut că ele au și
început să se joace vesele.

Cu inima frântă, a coborât pe malul lacului și, de supărare, a început să arunce cu pietricele în apă. Tot atunci, trecea pe acolo Marele Gândac Luminos, care a întrebat-o:

- De ce ești tristă?
- Am rămas pe dinafara jocului! Mă simt singură, a recunoscut Fulgușor.

